

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 76.

Syvende Sæssion.

49de Møde.

Tredagen den 15de Februar.

(Fortsat.)

Købhoff: Med Hensyn til, at min Nabo (Schalbyer) yttrede, at jeg skulde have udtalt mig om, at Gaardmændene drive Handel med Varet for at forsyne Huusmændene, saa er det en fuldkommen Misforstaaelse. Jeg har kun villet sige, at Huusmændene havde Leilighed til at blive forsynede ved Hjælp af de private Poster, som ere etablerede paa Landet, og som ere kjørende og meest beskæftige sig med saadanne Forretninger. Hvad angaaer, at det er yttret, at Kjøbstæderne ikke have Ret til at handle paa Landet, da forholder det sig vel ogsaa saaledes; men de have Ret til Handel i Kjøbstæderne, og Folk paa Landet have ikke Ret til Handel; og altsaa bliver da naturligtvis Følgen, at Handelen maa drives i Kjøbstæderne, naar den ikke gives fri, saaledes som her nu er foreslaaet. Dette Sidste anseer jeg for utilraadeligt, og jeg skal i denne Henseende henholde mig til, hvad jeg har yttret.

Drejer: Jeg maa med den ærede 3die Landstingsmand for 9de Kreds (Bjerring) være aldeles enig i, at vi ikke skulle lade os skræmme af Stormen fra Kjøbstæderne. Jeg kan forsikre den ærede Landstingsmand, at Stormen, som det kaldes — jeg vil kalde det hævede Stemmer fra Kjøbstæderne — ikke har haft synderlig Indflydelse paa min Bedømmelse af denne Sag. Jeg havde den samme Ansættelse, forinden der indkom et eneste Andragende fra Kjøbstæderne. Det er overhovedet min Grundsaetning, som jeg følger, saavidt jeg

efter ringe Gyne formaar, aldrig i nogen Sag og altsaa heller ikke i denne at tage noget væsentligt Hensyn til Bisald eller Dabel, enten fra den ene eller fra den anden Side. Naar den ærede 5te Landstingsmand for 9de Kreds (Dahl) stærkt har gjort gjældende, at man ved at vedtage det foreliggende Lovforslag kun opfyldte den Fattiges uafviselige Krav, da er det jo vistnok saa, at hvis der virkelig er et saadant uafviseligt Krav, og at man vilde tilføie den Fattige en stor Uret ved at nægte ham Afgang til at faae hans Fornødenheder hos Landhandlere, saa vilde det jo rigtig nok være uforvarsligt at gaae denne Vej, og jeg skulde være den Sidste til at stemme mod Lovforslaget eller for at foretage nogen Forandring deri; men derom finder Meningsforskjellighed Sted. Meningsforskjelligheden gaaer jo netop ud paa, om og hvorvidt det er en Nødvendighed for den fattige Arbejder paa Landet at kunne kjøbe hos Landhandlere, hvorvidt Loven i det Hele taget er nødvendig og hvorvidt det er nødvendigt, at de Artikler, som Uendingsforslaget gaaer ud paa at udelukke, blive Gjenstande for Landhandlen. Men det nytter vist ikke at disputere om de forskjellige Erfaringer, Enhver maa jo selv afgjøre det Fornødne i saa Henseende med sig selv; og da Erfaringen paa forskjellige Steder fører til en forskjellig Opfattelse og Overbeviisning, saa kan Enhver for sig jo have Ret; kun at der tages Hensyn ikke blot til egen, men ogsaa til Andres Erfaring. Der er endnu en Uttring, som jeg ikke kan lade staae aldeles uberørt her, det er den, at man ved ikke at tilstede Udsalg f. Ex. af Kaffe, Sukker og deslige paa Landet vilde foranledige, at den fattige Arbejder vilde blive nødt til at spise sit Brød tørt, uden at faae noget Varmt til. Det skulde gjøre mig meget